

ÚKOL: Vyber z následujících možností jednu, která nepatří mezi vlastnosti, v nichž nám jde svatá Alžběta Uherská příkladem.

SOUČIT S DRUHÝMI – SKROMNOST – LÁSKA K JEŽÍŠOVI – MANŽELSKÁ VĚRNOST – VESELÁ MYSL – **RADIKÁLNÍ ZŘEKnutí SE MAJETKU** – POSLUŠNOST VŮČI RODIČŮM – ÚCTA VŮČI DUCHOVNÍMU VŮDCI

Vysvětlení:

Alžběta na majetku nelpěla, ale zároveň si byla vědoma toho, že s jeho pomocí může vykonat mnoho dobrého pro Boha i pro lidi. Proto také po smrti manžela bojovala s příbuznými o svůj dědický podíl. To znamená, že **za poctivě nabitě peníze se křesťan nemusí stydět. Jen je třeba takový majetek zúročit podle Božích představ ve službě víry, která se projevuje láskou.**

Podobně je tomu také s církví, od které se právem očekává, že bude lidem nabízet široce dostupnou duchovní péči, zřizovat školy, hospice i jiná zdravotnická nebo charitativní zařízení, budovat komunitní centra ve službě setkávání, podporovat péči o životní prostředí a pro budoucí generace udržovat historické kulturní poklady nebo pořizovat nová umělecká díla. **Až někdy uslyšíte někoho naříkat, jak je katolická církev v České republice hamižná, protože se tak vytrvale domáhala vrácení majetku, který jí v minulém století ukradli komunisté, vzpomeňte si na Ježíše. Co by na to asi řekl?**

Evangelista Jan vypráví, jak za Ježíšem krátce před jeho smrtí přišla žena jménem Marie z Betánie, přinesla s sebou nádobku drahocenného oleje z pravého nardu, otevřela ji a tou voňavou mastí mu s láskou pomazala nohy. Tehdy se ozval apoštol Jidáš (budoucí zrádce) a naříkal nad takovým plýtváním. Prohlásil: „Tento olej mohl být prodán za 300 denárů a utržené peníze mohly posloužit chudým.“ Pán Ježíš ho však před ostatními napomenul: „Nekřič na ni. Udělala vůči mně dobrý skutek. Chudé máte mezi sebou stále – takže jim můžete pomáhat, kdykoliv si vzpomenete – mě však stále nemáte!“ (srov. Jan 12,1-8) Papež Jan Pavel II. v roce 2003 na toto téma napsal: *Jako žena, která Ježíše pomazala v Betánii, tak i církev se nebála „mrhat“ a vydala to nejlepší ze svých zdrojů, aby vyjádřila svůj adorující úžas před nesmírným darem eucharistie. O nic méně, než první učedníci, pověření připravit „velkou místnost“, cítila se církev v průběhu staletí a střídání kultur vybízena slavit eucharistii v kontextu důstojném tak velkého tajemství (Ecclesia de Eucharistia, čl. 48).*

Evangelista Jan v příběhu z Betánie poznamenává o Jidášově poznámce: „To řekl, ne že by mu záleželo na chudých, ale že byl zloděj: spravoval pokladnu a bral z toho, co se do ní dávalo“ (v.6). Podobné je to bohužel často i s lidmi, kteří mezi námi šíří nepodložené pomluvy kvůli nakládání věřících s majetkem.